

РЕШЕНИЕ

№ 4234

гр. София, 10.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 28 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **АНДРЕЙ КР. ГЕОРГИЕВ**

при участието на секретаря Диана Г. Димитрова
като разгледа докладваното от **АНДРЕЙ КР. ГЕОРГИЕВ** Гражданско дело № 20221110170427 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба, уточнена с молба от 04.05.2023 г. (на лист 55 – 56 от делото), на „Топлофикация София“ ЕАД срещу С. З. Н. и Е. П. Н., с която са предявени претенции за признаване за установено по отношение на ответниците при условията на солидарност, че дължат на дружеството следните суми – 228,01 лева – цена за доставена за периода месец май 2019 г. до месец април 2021 г. г. до топлоснабден имот с адрес: С., ж.к. „Л.“, бл. ***, вх. *, ет. **, ап. **, топлинна енергия, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 20.09.2022 г., до окончателното плащане; 34,20 лева – лихва за забава за плащане на посочената по-горе сума за периода 15.06.2020 г. – 07.09.2022 г.; 55,98 лева – цена за услугата „дялово разпределение на топлинна енергия“ за гореописания топлоснабден имот за периода месец август 2019 г. – месец април 2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 20.09.2022 г., до окончателното плащане, и 11,77 лева – законна лихва за забава за плащане на последната описана сума за периода 01.10.2019 г. - 07.09.2022 г. – вземания по заповед за изпълнение, издадена по частно гражданско дело № 50967/2022 г. по описа на Софийския районен съд, 28. състав.

В исковата молба и уточнителната молба се излагат твърдения, че ответниците били „клиенти на топлинна енергия“, тъй като били собственици на топлоснабдения имот, който бил придобит по време на брака и в условията на солидарност били длъжни да заплащат доставената до имота им топлинна енергия съгласно чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката (ЗЕ). Излагат се

доводи, че падежът на задълженията бил определен в публикувани от дружеството общи условия, които съгласно чл. 150 ЗЕ ставали задължителни за клиентите след одобрението им от Комисията за енергийно и водно регулиране и публикуване в един ежедневник. Сочи се, че в общите условия на дружеството от 2016 г. падежът на задълженията бил определен на 45-ия ден след края на месеца, за който се дължат. Излагат се доводи, че освен прогнозни месечни сметки за потреблението на топлинна енергия, в края на всеки отоплителен период (месец май на съответната година) са изготвяни 1 изравнителни сметки за съответната година от дружество, извършващо услугата „дялово разпределение“. Излагат се доводи, че това дружество е „Техем Сървисис“ ЕООД, като поради това се иска привличането му по делото като трето лице – помагач, у което се намират доказателства за потреблението на ответниците. Претендират се разноси.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК не е подаден отговор от ответниците – С. З. Н. и Е. П. Н.. Във възражението си в заповедното производство са заявили, че ще представят доказателства в открито заседание, но това е време след срока за предявяване на възражения съгласно чл. 133 ГПК и съдът не взема предвид несвоевременните възражения на ответниците.

С молба от 12.12.2023 г. (на лист 84 – 85) ищецът поддържа исковата молба и моли съда да постанови решение, с което да уважи предявените искове.

С молба от 07.12.2023 г. (на лист 76) ответникът Е. Н. е направил искане съдът да постанови разсрочено плащане на сумата по делото, а относно юрисконсултското възнаграждение – същото да бъде в размер на 50 лева, предвид материалния интерес по делото.

Като разгледа доказателствата по делото с оглед твърденията и възраженията на страните съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно представеното на лист 16 по делото писмо от Столична община, район „Люлин“ с договор за покупко-продажба от 08.08.1997 г., издаден въз основа на Заповед № ДИ-03-068/94 г. от 23.08.1995 г. апартамент № 57, находящ се в гр. С., ж.к. „Л.“, бл. *** ет. **, е продаден на Е. П. Н., като в документите С. З. Н. е посочена като съпруга на Е. П. Н.. Собствеността не се оспорва от ответниците, включително и в представена на лист 18 по делото декларация, с която същите са декларирали, че са собственици на посочения по-горе апартамент, който са закупили от Столична община от 1993 г. до момента на подаване на декларацията, и че в това качество се задължават да изплатят всички консумативи, включително топла вода и отопление.

Съгласно представено на лист 17 по делото заявление, вх. № Г-12345/06.07.2017 г. на ответника Е. П. Н. до изпълнителния директор на „Топлофикация София“ ЕАД, в което изрично е посочено, че се отнася до 1/2 част от задълженията за имота, същият е направил възражение, че задълженията към дружеството за периода до 01.2014 г. са погасени по давност, и е декларирал, че дължимите суми за периода 06.2014 г. – 05.2017 г.

ще изплати по банков път до 11.07.2017 г.

Съгласно представеното на лист 35 – 36 от делото съобщение към фактура № 1005347636/31.07.2020 г. за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г. потребеното количество топлинна енергия за ап. № 57 е на стойност 127,06 лева. Съгласно представеното на лист 37 от делото съобщение към фактура № 1013867644/31.07.2021 г. за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г. потребеното количество топлинна енергия за ап. № 57 е на стойност 112,97 лева, като платената сума по фактури за този период е в размер на 27,28 лева, поради което дължимата сума за периода е 85,69 лева.

Съгласно представено на лист 39 по делото извлечение начислените суми за главница за услугата дялово разпределение са в размер на 2,80 лева за всеки от месеците в периода от месец август 2019 г. до март 2020 г., за месец май 2020 г., и за периода от месец август 2020 г. до месец април 2021 г., и по 2,79 лв. за месеците юни и юли 2020 г., или общо 55,98 лева.

На основание чл. 155 ГПК с доклада си по делото съдът е обявил за общоизвестни и ненуждаещи се от доказване обстоятелството, че процесният имот се намира в сграда в режим на етажна собственост, както и за служебно известно съдържанието на Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД на клиенти в град София, одобрени с Решение на ДКЕВР № ОУ-1/27.06.2016 г., публикувани във 3 вестник „19 минути“ и във вестник „Монитор“ на 11.07.2016 г., в сила според клаузите си от 10.08.2016 г.

Съгласно служебно известните на съда чл. 33, ал. 1 и 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД на клиенти в град София, одобрени с Решение на ДКЕВР № ОУ-1/27.06.2016 г., публикувани във 3 вестник „19 минути“ и във вестник „Монитор“ на 11.07.2016 г., в сила според клаузите си от 10.08.2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В чл. 36 от общите условия е предвидено, че клиентите заплащат на топлоснабдителното предприятие цената на услугата дялово разпределение, като редът за заплащането на тези суми на извършващите услуги се определя от Топлофикация София ЕАД, съгласувано с търговците, които извършват тази услуга.

Въз основа на така установените факти съдът намира следното от правна страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правна квалификация чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във връзка с чл. 153, ал. 1 ЗЕ; чл. 150 ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Главният иск се уважава, ако съдът установи, че ответниците са собственици или титуляри на вещно право върху имот в сграда в режим на етажна собственост, до който ищецът е доставял топлинна енергия; количеството на доставената енергия; единичната цена на енергията; доставяне на услугата „дялово разпределение“; договорна клауза, въз основа

на която се дължи заплащането на услугата на ищеца; настъпване на уговорения падеж на задълженията.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ собствениците и титулярите на вещно право на ползване дължат заплащане на доставената до техните имоти топлинна енергия, ако същите се намират в сгради в режим на етажна собственост и са свързани с абонатна станция за отопление и битово водоснабдяване или свързано към нея отклонение.

В случая от съвкупната преценка на представените по делото писмени доказателства, които ответниците не оспорват, се установява, че ответниците са придобили в режим на съпружеска имуществена общност процесния топлоснабден имот. Доколкото по делото липсват данни успешно да е проведено принудително изпълнение върху процесния недвижим имот за дълг на ответницата С. Н., съдът намира, че съпружеската имуществена общност върху ап. № **, ж.к. „Л.“, бл. ***, ап. ** не е прекратена.

В настоящия случай ищецът „Топлофикация София“ ЕАД претендира, че ответниците следва да отговарят солидарно за задълженията за топлинна енергия за процесния период. Съгласно чл. 121, ал. 1 ЗЗД солидарна отговорност възниква в две хипотези – по изрично разпореждане на закона и когато е уговорено между страните. Съгласно чл. 32, ал. 2 СК съпрузите отговарят солидарно за задължения, поети за задоволяване на нуждите на семейството. Такива задължения биха били разходите за топлинна енергия, ако те са направени при ползване на семейното жилище. Съгласно [§1 от ДР на СК](#) „семеино“ е жилището, което е обитавано от двамата съпрузи и техните ненавършили пълнолетие деца.

Съдът приема, че по делото ищецът не е установил, че апартамент № 57, ж.к. „Люлин“, бл. 155, ап. 13, гр. София е бил семейно жилище на двамата съпрузи. От справките от НБД „Население“ за постоянен и настоящ адрес на ответниците се установява, че настоящият и постоянният адрес на съпрузите за процесния период е бил на друго място. При така установеното съдът приема, че през процесния период С. Н. и Е. Н. не са обитавали като семейство апартамент № 57, поради което и няма основание за ангажиране солидарната им отговорност на основание чл. 32, ал. 2 СК.

В представената на лист 18 от делото декларация е посочено, че ответниците Е. П. Н. и С. З. Н. са собственици на процесния имот и се задължават в качеството си на съсобственици да изплатят в срок всички дължими суми за консумативи, включително тези за топла вода и отопление. От това изявление в декларацията и предвид обстоятелството, че процесният имот не е бил семейно жилище на двамата съпрузи, не може да се направи заключение, че ответниците са поели задължение към ищеца да отговарят за задълженията за топлинна енергия за имота в условията на солидарност. Този извод се потвърждава и от обстоятелството, че в представеното на лист 17 от делото заявление ответникът Е. Н. е посочил, че ще изплати 1/2 част от задълженията за топлинна енергия в срок до 11.07.2017 г.

Поради това искането за установяване, че ответниците отговарят в условията на солидарност за задълженията за топлинна енергия, мораторна

лихва върху главницата за топлинна енергия, цена на услугата „дялово разпределение“ и мораторна лихва върху последната сума за процесните имот и период следва да бъде отхвърлено.

Тъй като ищецът поддържа искане за установяване на съществуването на задължения на ответниците в условията на солидарност, каквато съдът установи, че не е налице, следва да бъде разгледан въпросът каква сума всеки от ответниците дължи в условията на разделност, тъй като когато съдът е сезиран с нещо повече от действително дължимото, той не само има правото, но е и длъжен да се произнесе за по-малкото (в този смисъл е налице и практика на ВКС – Решение № 234 от 12.10.2017 г. по гр.д. № 4348/2016 г., IV ГО). От това, че ответниците са съсобственици на процесния недвижим имот съгласно чл. 30, ал. 2 и ал. 3 ЗС се прави извод, че частите им в съсобствеността са равни до доказване на противното, и всеки от тях участва в ползите и тежестите на общата вещ съразмерно с частта си.

От представено на лист 35 – 36 от делото съобщение по фактура за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г., неоспорено от ответниците, се установяват количеството доставена до имота топлинна енергия и единичната цена на МВтч. за периода, и че общо дължимата сума за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г. е 127,06 лева. От представено на лист 37 – 38 от делото съобщение по фактура за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г., неоспорено от ответниците, се установяват количеството доставена до имота топлинна енергия и единичната цена на МВтч. за периода, и че общо дължимата сума за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г. е 112,97 лева, като за погасяване на задълженията за периода е заплатена сума в размер на 27,28 лева. Така непогасената част задълженията за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г. възлиза на 85,69 лева.

Предвид на това, общо непогасената част от задълженията за топлинна енергия за топлоснабдения имот за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2021 г., е в размер на 212,75 лева. Поради това, следва да бъде признато за установено, че ответниците дължат сумата от 212,75 лева в условията на разделност при квоти 1/2 за всеки от тях, а до пълния предявен размер от 228,01 лева искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По иска за присъждане на цена за услугата „дялово разпределение“:

Съгласно чл. 22, ал. 2 от общите условия на ищеца от 2016 г. цената на тази услуга се заплаща от клиентите в сграда етажна собственост на Топлофикация София ЕАД. Съгласно чл. 150 ЗЕ общите условия на ищеца, одобрени от държавен орган и публикувани в два ежедневника, обвързват потребителите, ако те не са поискали да предложат други условия, като последното не се твърди по делото. Следователно е налице договор за заплащане на задълженията, дължими се по принцип на дружеството, извършващо услугата „дялово разпределение“, на топлоснабдителното дружество.

От представеното по делото извлечение на лист 39 се установява, че за периода 01.08.2019 г. – 30.04.2021 г., с изключение на месеците юни и юли 2020 г. за топлоснабдения имот са начислявани цени за услугата „дялово

разпределение“ в размер на 2,80 лева на месец, а за месеците юни и юли 2020 г. – по 2,79 лева на месец, размерът на които съдът не намира за прекомерен.

Следователно искът за заплащане на стойността на услугата „дялово разпределение“ следва да бъде уважен в пълния предявен размер от 55,98 лева, като бъде признато за установено, че ответниците дължат сумата от 55,98 лева в условията на разделност при квоти 1/2 за всеки от тях, или по 27,99 лева.

По иска за присъждане на законна лихва:

Искът за присъждане на законна лихва за забава (чл. 86, ал. 1 ЗЗД) се уважава, ако се установи, че ответникът е изпаднал в забава, доколкото задължението му е за заплащане на парични суми.

Длъжникът изпада в забава при две хипотези – в случай, че е определен срок за изпълнение на задължението му (чл. 84, ал. 1 ЗЗД), или в случай, че е бил поканен да плати – от датата на поканата (чл. 84, ал. 2 ЗЗД).

Съгласно чл. 33, ал. 4 във връзка с чл. 32, ал. 2 и ал. 3 от Общите условия, Топлофикация начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва за задължения за месечни суми по фактури за доставена топлинна енергия в сгради етажна собственост, в които дяловото разпределение се извършва по реда на чл. 73 НТ (въз основа на реално месечно потребление), както и за задълженията по изравнителни сметки, ако същите не са заплатени в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Съгласно представеното на лист 35 – 36 от делото съобщение към фактура дължимата сума за топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г. е в размер на 127,06 лева. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП, съдът изчисли, че законната лихва, изчислена за периода 15.09.2020 г. – 07.09.2022 г. върху сумата от 127,06 лева е в размер на 25,52 лева.

Съгласно представеното на лист 37 по делото съобщение към фактура дължимата сума за топлинна енергия за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г. е в размер на 85,69 лева. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП, съдът изчисли, че законната лихва, изчислена за периода 15.09.2021 г. – 07.09.2022 г. върху сумата от 85,69 лева е в размер на 8,52 лева.

Предвид изложеното, искът за законна лихва за забава за периода 15.09.2020 г. – 07.09.2022 г. следва да бъде уважен за сумата от 34,04 лева, като бъде признато за установено, че ответниците дължат сумата от 34,04 лева в условията на разделност при квоти 1/2 за всеки от тях, или по 17,02 лева. За разликата над сумата от 34,04 лева до пълния предявен размер от 34,20 лева искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Относно иска за лихва за забава върху цената на услугата „дялово разпределение“:

Лихва за забава за плащане на парично задължение се дължи при настъпване на две хипотези – уговорен срок за плащане, или покана към

длъжника. В общите условия на Топлофикация София ЕАД не се съдържа уговорка за срок, в който следва да се плащат разходите за дялово разпределение, а по делото не са събрани доказателства ответниците да са канени да платят тези суми преди образуване на съдебно производство. Поради това, този иск следва да се отхвърли изцяло.

Относно искането на ответника Е. Н. за разсрочване на изпълнението на задълженията:

Съгласно чл. 241, ал. 1 ГПК при постановяване на решението съдът може да отсрочи или да разсрочи неговото изпълнение с оглед имотното състояние на страната или на други обстоятелства.

Съгласно цитираната разпоредба поначало съдът може да отсрочи или разсрочи изпълнението само на съдебни решения, които подлежат на изпълнение, т.е. на осъдителните съдебни решения. Ответникът по установителен иск по чл. 422 ГПК обаче не може да бъде поставен в по-неблагоприятно положение от ответник, срещу когото е уважен осъдителен иск за същото вземане, доколкото заповедното производство е факултативно и поставено на разположение на кредитора по негов избор – същият може направо да предяви осъдителен иск за вземането си или да поиска издаване на заповед за изпълнение. Правата по чл. 241 ГПК са на длъжника и същите не могат да бъдат обусловени от волята на кредитора относно избора от него ред на защита (в този смисъл Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълкувателно дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС).

В случая обаче ответникът не е изложил твърдения и не е представил доказателства за наличие на обстоятелства като имотно състояние, здравен статус и т.н., които да обуславят разсрочване на изпълнението на задължението. Поради това, искането следва да се отхвърли.

Относно разноските:

При този изход на спора право на разноски има ищецът пропорционално на уважената част от иска (91,84 %), съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК. Ответниците не са поискали присъждане на разноски, поради което такива не следва да им бъдат присъждани.

Ищецът е доказал разходи за държавна такса в размер на 25 лева и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК – 100 лв., или общо 125 лева, и в заповедното производство – 25 лева държавна такса и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение, или общо 75 лева. От тези суми пропорционално за исковото производство следва да се присъдят 114,80 лева и в заповедното 68,88 лева, като ответниците следва да заплатят в условията на разделност половината от тях, или по 57,40 лева и 34,44 лева.

Така мотивиран, Софийският районен съд, 28. състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал.

1 ГПК от „Топлофикация София“ ЕАД искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във връзка с чл. 153, ал. 1 ЗЕ; чл. 150 ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД по отношение на **С. З. Н.**, ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. С., бул. „Х. Б.“ № 1***, ет. *, ап. * и **Е. П. Н.**, ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. С., бул. „Х. Б.“ № 1***, ет. *, ап. *, че дължат на **„Топлофикация София“ ЕАД**, с ЕИК: 831609046, и адрес на управление: София, ул. „Ястребец“ № 23б, **при условията на разделност при квоти 1/2 за всеки от тях** следните суми: **212,75 лева** (двеста и дванадесет лева и 75 ст.) – цена за доставена за периода месец май 2019 г. до месец април 2021 г. г. до топлоснабден имот с адрес С., ж.к. „Л.“, бл. ***, вх. *, ет. **, ап. ** топлинна енергия, ведно със законната лихва от 20.09.2022 г. до окончателното плащане; **34,04 лева** (тридесет и четири лева и 4 ст.) – лихва за забава за плащане на посочената по-горе сума за периода 15.09.2020 г. – 07.09.2022 г.; **55,98 лева** (петдесет и пет лева и 98 ст.) – цена за услугата „дялово разпределение на топлинна енергия“ за гореописания топлоснабден имот за периода месец от месец август 2019 г. до месец април 2021 г., ведно със законната лихва от 20.09.2022 г. до окончателното плащане – вземания по Заповед за изпълнение № 28285/06.10.2022 г. по частно гражданско дело № 50967/2022 г. по описа на Софийския районен съд, 28. състав, като **ОТХВЪРЛЯ** искането за признаване на установено, че ответниците дължат претендираните суми в условията на **солидарност**, както и претенциите за **разликата над присъдените 212,75 лева до пълната претендирана сума от 228,01 лева** (двеста двадесет и осем лева и 1 ст.) – цена на доставена топлинна енергия, за **разликата над 34,04 лева до пълната претендирана сума от 34,20 лева** (тридесет и четири лева и 20 ст.) – законна лихва, и **11,77 лева** (единадесет лева и 77 ст.) – законна лихва върху цената на услугата „дялово разпределение“ за периода 01.10.2019 г. – 07.09.2022 г.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ответника **Е. П. Н.**, ЕГН: *****, за **РАЗСРОЧВАНЕ** изпълнението на задълженията по реда на чл. 241 ГПК.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **С. З. Н.**, ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. С., бул. „Х. Б.“ № 1***, ет. *, ап. *, да плати на **„Топлофикация София“ ЕАД**, с ЕИК: 831609046, и адрес на управление: София, ул. „Ястребец“ № 23б, **57,40 лева** (петдесет и седем лева и 40 ст.) – разноски в исковото дело, и **34,44 лева** (тридесет и четири лева и 44 ст.) – разноски в заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **Е. П. Н.**, ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. С., бул. „Х. Б.“ № 1***, ет. *, ап. *, да плати на **„Топлофикация София“ ЕАД**, с ЕИК: 831609046, и адрес на управление: София, ул. „Ястребец“ № 23б, **57,40 лева** (петдесет и седем лева и 40 ст.) – разноски в исковото дело, и **34,44 лева** (тридесет и четири лева и 44 ст.) – разноски в заповедното производство.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач – **„Техем сървисис“ ЕООД**, с ЕИК: 1300365512.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийския

градски съд в двуседмичен срок от получаване на препис от страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____